

SÁNDOR OLÍVIA

a week of suffering

on friday várlak, hogy tanácskozzunk
a madarak röptéről,
nem látlak – felleg takarja szárnyaid

on saturday borral kínállak,
egy szavad sem lehet,
makulátlan vagyok, pedig ütnélek

on sunday hálát mondok, mert végre mész, mégis;
sír az ősz utánad és bevonulok templomodba áldozni
soraik közt sétálok – bűnös vagyok

on monday örülök. kezdet! sikoltok, nem is hiányzol
eltekertél bennem néhány fogaskereket,
félek, összeomlik sok száz szerkezet

on tuesday tudom, ideje menni már,
mert ver a szél, és csábít a láthatár, de nem hagy nyugodni
[egy gondolat;
létezik hűvös árnyékod a nap alatt

on wednesday álmot látok,
mint emberek anyja
tépsz az erdőn át, mint karámok vadja

on thursday fogom hegedűm, lefűrészelem húrjait
inkább, mint hogy azt kívánjam,
bár ne lennél épp ugyanitt

pénteken csönd lett.

levél egy nyugati válaszáért

fedd fel magadnak az egészet
fedd fel úgy, ahogy te akarsz
a napot az égre, azt is kérlek
fedd fel, hogy elnyíljon minden viráguk

fedd őket aranykékre
a koronát inkább felejtsd le
mert festeni úgy szabad
hogy nem marad utána hús a szívből

fess pipacsot a szemem sarkába
úgyis csak te látod a helyén
szögek fejétől csóknyomos a talpam
szürke festékük esővízzel

fess ribancot a járda szélére
látod, úgyis beugrom az első taxiba, ami megáll előttem
a csillámok diadala küzd a szememben
amíg a gömbről folyó pezsgőt szürcsölöm

fess fel alkalmi hazugokat
belém öntötték, ami poharuk alján maradt
így lesz belőlem végül barna
színek elbarmolt oktondi – inkább hagyjuk

de fess még lyukat is. legalább kettőt.
a tetejére meg verőér-kék kendőt
fogkefével sikálják ki bendőt
és úzzék a zord szem-farkast